

En tiennyt kuinka kauan elän, kun heräsin kylmän metallin aiheuttamaan väristykseen. Joku survoi asetta kasvoihini niin kovaa, että kuvittelin saavani reiän poskeen ilman luotia. Silmiä poltteli ja räpyttelin saadakseni ne pysymään auki. Seinät, taulut, kaikki olivat yhtä kaukana tai lähellä. Yhtä sumua. Puristin käteni nyrkkiin. Nytkähdin ylös ja nousin kyynärpäiden varaan. ”Älä edes yritä poika”, tuntematon miesääni sanoi. Ei, ei tuntematon. Isä. Hieroin ohimoani toivoen, että kipu katoaisi pään uumeniin. Se ei tehnyt niin. Se siirtyi koko vartaloon. Aivot yrittivät epätoivoisesti runnoa hajanaisia palasia yhteen. Kaaos huoneessa. Kaksi tuolia makasi kyljellään. Kolmas pyöräytetty ympäri. Parvekkeen ovi hakkasi karmia vasten, ja sieltä kantautui epämääräistä ääntä ja kylmää ilmaa. Väristykset juoksivat pitkin alastonta vartaloani. Vessapaperia. Verta. Nainen kirkui. Välähdykset korostivat päänsärkyä, ja ne pakkautuivat kuin ihmiset jonottamassa ulos konsertista. Tungeksien, kuitenkin vain pala kerrallaan. Päässä pyöri. ”Miksi teit sen?” Isä sanoi. En sanonut mitään. En pystynyt. En muistanut. Suussani maistui tuhka. Muistan enkeleiden itkun ja miehen hymähtävän. Isä ei hellittänyt vaan työnsi piippua syvemmälle kasvoihini. Työnsin aseensa sivuun välinpitämättömästi. ”Tuolla ei ole mitään vaikutusta minuun.” Nousin sängynlaidalle istumaan välittämättä siitä, mitä tapahtuisi. Minua kiinnosti vain selvittää unentokkurasta ja jyskytyksestä, joka etsi uusia lihaksia satuttaakseen. Yöpöydällä oli risti, josta oli tippunut verta lattialle. Sen pitäisi kiinnostaa minua. Mutta kun ei. Otin huikan sen vieressä seisovasta pullosta. Espanjalaista Malaga-viiniä. Sitä sen pitikin olla. ”Et ole kuolematon”, Isä sanoi. ”Se toimi Mikaeliinkin.” Väänsin ilmeeni niin tylsistyneeksi kuin pystyin. Hän oli oikeassa. Mikael. He saattoivat näyttää kaikkivoipaisilta, mutta eivät olleet kuolemattomia. Kukaan maailmassa ei ollut kuolematon. Ei kukaan enkeleistä. En edes minä. Me, kaikki olivat tuotavissa takaisin maan päälle Hänen halutessaan. ”Seuraajasi järjestivät melko näytöksen. Verta silmäkantamattomiin. Sinun piti odottaa hänen ohjeitaan.” ”Se ei ole minun tahto. En halua enää heidän seuraavan minua. Halusin tehdä tämän omalla tavallani. Se vain... epäonnistui.” ”Miksi uhmaat Häntä?” Hieroin rasvaisia hiuksiani. Ne tuntuivat liian pitkiltä pysähtyessään olkapäilleni. En olisi halunnut muistaa mitään vaan jäädä sänkyyn, vetää peiton päälleni ja kadota. ”Yrittääkö Hän nyt vedota minuun lähettämällä sinut?” Minä sanoin. ”Koska se ei todellakaan toimi. Ilmestyt tänne heilutellen asettasi ja teet vaatimuksia, koska pelkääät menettäväsi ihanteellisen elämäsi. Kaiken.” En ollut vihainen, mutta sanoin kaiken sellaisella äänensävyllä, että hän tuntisi sen painon. ”Kyllä, olen alusta asti seurannut toimiasi.” ”Olen valmistellut sinua ihmisille. Heidät pitää jakaa, että voimme aloittaa uuden elämän!” Näin hänet ensimmäistä kertaa kasvotusten sen jälkeen kun minut herätettiin. Ulkomuodosta päätellen isä oli ennemminkin valmistellut omaa helppoa elämäänsä, omaa paikkaansa Paratiisiin lentävässä koneessa. Paitsi että Paratiisiin matkaan ei voida valita istuinta ja matkustaa ensimmäisessä luokassa. Pitelin kylkeäni, purin hampaita yhteen, ja näytin ne hänelle. ”Olen tehnyt jo päätökseni. Tiedän nyt mitä teen.” Keskustelumme katkaisi taustalta kuuluva hyrisevä ja selkeästi artikuloiva ääni. ”Veri on vettä sakeampaa, sanovat.” Kallistin päätä nähdäkseen Isän ohi, kenelle ääni kuului. Iiristen terävä lila tunkeutui intensiivisesti silmistä, jotka muuten olivat sakeat, lähes mustat. Olin halunnut katsoa muualle, mutta en pystynyt. Mies oli pukeutunut mustaan hyvin istuvaan pukuun, joka sai hänen hiuksettoman pään erottumaan entistä enemmän. Iho oli likainen, tumma, kuin vastavuotanut veri. Hän nautti syvän henkosen pikkusikaristaan. Savu pääsi hienovaraisesti livahtamaan ohuiden huulien välistä eikä hän laskenut katsetta saati räpyttänyt kertaakaan. Isäkin hätkähti vierasta ja hän otti kaksi askelta kauemmaksi. ”Toisaalta, sinun sukulaissuhteet ovat aina olleet hieman häilyvät. Mielestäni isäsi on kuin Genesaretinjärvi. Leveä ja ylikäveltävä.” Hän siemaisi kädessään olevasta kultaisesta maljasta, ja hymyili

vieokkaasti. Hän tunnusteli makua suussaan. ”Viinisi on muuten erinomaista vuosikertaa.” Miehen ulkomuoto järkytti isää. ”Kuka oikein olet?” Hän kysyi ääni hieman väristen. Minä tiesin tasan tarkkaan kuka hän oli. Se kyllä valkeni isällekin loppujen lopuksi. ”Tiedät kyllä pirun hyvin”, mies sanoi ja otti henkosen pikkusikaristaan. ”Minua on kutsuttu monella nimellä, ja lähes kaikissa on ollut niin kovin negatiivinen sävy.” Hän veti voimakkaasti sieraimiinsa viinin aromeja. ”Lähetysaarnaaja. Siihen olen itse mieltynyt.” ”Lähetysaarnaaja”, isä sanoi ja onnistui palauttaa ääneensä hieman varmuutta. ”Ihan miten vain. Sinulla ei ole asiaa tänne. Tämä on minun ja poikani välinen asia.” Lähetysaarnaaja katseli häntä selvästi huvittuneena. ”Olet viettänyt vuosikausia maan päällä, ja sinä aikana olet omaksunut uuden aseman. Tavallinen kuolevainen. Mies, joka nuolee huuliaan ja maistaa maailmanlopun. Olet avionrikkoja ja sortaja.” Isä näytti pieneltä pojalta, joka oli juuri jäänyt kiinni kolttosesta ja hänen katseensa lakaisi pitkin lattiaa. ”Niin, tiedän kaikki pikku seikkailusi. Kaikki tekopyhät tekosi. Niin paljon houkutusia. Niin paljon... kaikkea.” Hän alisti ensin katseellaan isää ja tumppasi sikarinsa hitaasti, kuin kiduttaakseen häntä sen rahinalla. ”Kerrohan, miltä kokemus kuolemattomuuden tunteessa ja yltäkylläisyydessä tuntuu? Syylliseltä? Syntiseltä? Siinä tapauksessa, tämä on vain minun asia.” ”En kyseenalaista mitään Hänessä!” Isä osoitti etusormella vahvistaakseen sanojaan, kuin syyttääkseen Lähetysaarnaajaa jostain ja otti askeleen eteenpäin. ”Teen kaiken kuten Hän tahtoo! Hän ohjaa oikeaan suuntaan oli se sitten mikä tahansa. Tällä hetkellä minun palautettava hänet järkiinsä suorittamaan jako ja Paratiisin rakennus”, isä sanoi osoittaen minua. ”Olet varmasti sekoittanut kaikkien päitä. Minut herätettiin tuomaan Hänen sanat ja teot mahdollisimman monelle korvalle ja sydämelle. En ole syntinen. Olen uskollinen.” Isä katseli minua epätoivoisena. Kuin tietäen, että hän tulisi epäonnistumaan.

Ei minua kukaan voinut pysäyttää. Ihmiset seurasivat minua, ja siihen kuului osan halveksunta. Oli se sitten nauvoja kämmenten läpi tai hakkasit näppäimistösi isoja kirjaimia syljen kera, halveksunta näyttäytyi eri muodossa aikaansa sidottuna. Minun oli pitänyt keksiä uusia keinoja viestittämiseen, ja monesti kuljin samoja teitä kuin näkyvimmat halveksujani. Tein esiintymisiä ja tallensin ne. Tein itseäni esille. Annoin vastikkeita varallisuutta vastaan. Osallistuin keskusteluun tavoilla, jotka olivat minulle merkillisiä. Olla läsnä täysin eri tavoin. Minun piti tuoda sanomani esille nykyaikaisin keinoin. Kaikki tämä, koska en pystynyt kaikkiin ihmeisiin, joita minulta odotettiin. Tämä saattoi päättyä aivan kuten se päättyi yli kaksituhatta vuotta sitten. Ihmiset uskoivat minuun, koska olin kertonut asioita, jotka he olivat tienneet jo sisimmässään. En halunnut heidän seuraavan minua. En halunnut itsekään seurata Häntä. En enää. Kenenkään ei tarvitsisi seurata ketään tai mitään. Minun oli vain selvitettävä miksi olin täällä huoneessa. Lähetysaarnaaja nousi tuolistaan ja käveli luokseni, kumartui korvani viereen ja madalsi hyrisevää ääntään. ”Seuraa minua.” Aikoessaan lähteä, hän kääntyi vielä ja tokaisi: ”Odota kuitenkin vielä hetki sängynlaidalla.” Hän nyökkäsi kohti haarustani ja virnisti. ”Tiedän. Mitä haaskausta.” Pienikin liike riuhtoi kipua päästä käsiin, jaloista vatsaan noustessani ylös. Tuntui kuin joku olisi vedellyt pyyhkeeseen kääriyllä saippualla pitkin vartaloa. Parvekkeelta puhalsi kylmä, kevyt tuuli, joka levitti pölyä tai tuhkaa pitkin huonetta, ja se leijaili himmennetyn kattovalon huomioissa. Halusin mennä katsomaan, mitä ulkoa kantautuvat telaketjun äänet ja ihmisten huuto tarkoittivat. Mielessäni välähti. Juoksin portaita ylös. Hotellin portaita. Minulla oli vartijoita, suojelijoita, jotka pitivät vainoajiani portaiden alapäässä pieksämällä heitä sauvoillaan. Suojelijoillani oli sukupuolettomat kasvat. Valkoiset vaatteet. Väki joukko sai yhden suojelijoistani, Mikaelin. Ja hän itki. Hiki pakeni huokosista, kun Lähetysaarnaaja tuijotti minua odottavasti, ja päätin mennä hänen luokseen. Nojasin oveen pidellen kylkeäni ja katsoin hänen osoittamaan kylpyammeeseen. Sen reunalta roikkui

naisen jalka. Astuin lähemmäksi ja kurkistin. Loputkin palat löytyivät mieleeni. ”Joko kirkastuu?” Hän kysyi. Nainen kirkui. Mies painoi olkapäitä pitääkseen häntä aloillaan. Nainen rimpuili. Sätki, puri ja repi miehen t-paitaa. Mies Löi avokämменellä saadakseen naisen pois tolaltaan. Nainen suojausi kasvojaan. Kuristettuaan hänet puolitajuttomaan tilaan, mies riuhtaisi kaulassaan roikkuneen kultaisen ristin ja työnsi sen naisen rintakehästä läpi. Otin miestä ranteesta kiinni ja väänsin ristin kädestä. Hän pakeni, ja minä nostin naisen käsivarsilleni enkä säästynyt sen väkijoukon tunteidenpurkaukselta, jotka vihasivat minua. Seuraajani yrittivät pitää heidät kaukana. Turhaan. He olivat liian kaukana. Kaikki olivat liian kaukana minusta. Kaikki janosivat vertani joko vuodattaakseen tai päästäkseen synneistään. ”Hämärästi”, sanoin hiljaa enkä saanut katsetta irti ruumiista. Äitini ruumiista. Otin hänet syliini viimeisen kerran, mutta en päästänyt kyyneltäkään. Jätin hänet siihen ja nostin hänen roikkuvan jalan ammeeseen. Lähetysaarnaaja veti suihkuverhon kiinni. ”Sinun suojelijasi ovat kuolleet, ja osa seuraajistasi piti äitiäsi onnenonkijana. Hän on sinun sekopäisen opetuslapsesi uhri. Tämä on sinun kontollasi. Ymmärrät kai, että jos sinut tapetaan, koittaa kaikille pimeys. Kukaan ei saa mitään. Ei valoa, ei varjoa. Pimeys.” Pitelin vatsaani ja tuntui kuin se kääntyisi ympäri. Päästin lattialle suullisen verran punaista, vetelän puuron näköistä liejua. Pyyhin suuni ja haparoin oven karmia saadakseni tukea. Kompuroin takaisin sänkyä kohti liukuen pitkin seiniä pysyäkseen pystyssä. Päästyäni pedin viereen, rojahdin siihen saman tien. Mikään ei olisi tuntunut nyt yhtä hyvältä. ”Ei kai minun täydy muistuttaa sopimuksestamme?” En halunnut kuunnella ja hautasin pääni tyynyn alle. Hän veti minut sieltä esiin kuin räsynuken. Hän oli vahva ja päällekyävä, anteeksiantamaton ja vihaa huokuva; hänen humisevassa äänessä oli jotakin pyhää ja ikiaikaista. ”Täytyykö?” Pystyin vain aukomaan suutani kuin olisin vedellyt viimeisiä henkäyksiäni. Mitä tavallaan teinkin koska muistin sopimuksen. Nyökytin alistuneesti. ”Hyvä. Nyt, saanko pyytää”, hän sanoi ja osoitti minulle parveketta. ”sinua odotetaan.” ”Saisinko pukea ensin?” Lähetysaarnaaja katsoi vieressäni olevaa tuolia, johon nojasi paimensauva ja selkänojalle heitetty valkoinen kaapu. ”Jos kutsut tuon rievun päälle laittamista pukemiseksi, niin ole hyvä vain.” Hän nousi ylös ja käveli parvekkeen ovelle. Ennen kuin hän astui ulkopuolelle, hän huikkasi vielä katsellen samalla ovelta avautuvaa näkymää. ”Ethän unohda ristiäsi? Lampaasi odottavat mitä tahansa jumalallista merkkiä.” * Isä tarttui käsivarteeni, veti sivummalle ja hiljensi ääntään niin, että kuulin sen keskittymällä oikein tarkasti. Lähetysaarnaaja halusi kuulla keskustelun, mutta Isä nosti kämmenensä pystyyn. ”Saisimmeko hetken?” Isä sanoi. Lähetysaarnaaja kurtisti kulmakarvojaan, mutta nyökkäsi hyväksyvästi. ”Mikä tämä sopimus oikein on? Et voi luottaa häneen. Minä...” Hänen äänensä upposi pelkoon. ”Miksi pelkää? Pelkäätkö menettäväsi rakastamasi ihmiset? Rakastamasi elämän?” Silmäni olivat kirkkaat ja anteeksiantavat kun katsoin häntä. ”Tavarat, joita et tarvitse?” ”...pelkään kadotusta.” ”Hän haluaa kristityt. Loput saavat jäädä minun kanssani.” ”Kristityt? Minä olen kristitty!” Näin kuinka hän mietti, miten saisi puhuttua itsensä Paratiisiin. ”Et voi antaa meidän palaa.” ”Ehkä minun ei tarvitsekaan.” Tuijotin tyhjyyteen ja kosketin ristiä, joka roikkui kaulassani. ”Epäonnistuimme luomaan jotain kaunista ja pysyvää. Ehkä sen voi vielä korjata.” ”Et voi pelastaa heitä kaikkia”, Lähetysaarnaaja keskeytti viimein. ”Voitte aloittaa alusta Paratiisissa ilman minua kuten sovimme.” Hän kallisti päätään eteenpäin ja lävisteli katseellaan. ”Mutta kristityt. Haluan heidän lihansa palavan.” Iirikset leimusivat kirkkaina lilasta. ”Ikuisesti.” Katselimme kaikki parvekkeelta avautuvaa näkymää kukin nähden sen omalla tavallaan. ”Miten kuvittelitte maailman päättyvän?” Lähetysaarnaaja sanoi. Isä laittoi kätensä selkäni kohdalle ja kuiskasi: ”Tätäkö halusit?”

* Parvekkeelta näkyvä maa oli lohduuton ja se riepotti silmiä kirvelevää

hiekkapölyä. Sotilaita odottamassa, pitämässä järjestystä, kadun varsilla tummuneita savun maalaamia tankkeja sekä niiden vieressä verisiä enkeleitä. Sotilaat järjestäytyivät aina vain paremmille paikoille. Varmuuden vuoksi tarkka-ampujat olivat ottaneet minut tähtäimeensä. Tehtävänä oli kuitenkin vangita minut ilman verenvuotoa. Ei tehtävänä, he halusivat poistaa tämän järjettömyyden, ja palauttaa elämän normaaliksi. Ihmisiä oli jäänyt autojen alle: sisälle sekä väliin kukin omasta syystä, joko rohkeudesta tai pelosta. Liekit hapuילוivat ulos usean liikkeen ikkunasta. Naisia ja miehiä polvillaan kädet ristissä, varmoina, että maailmanloppu oli tullut. Betoniseinissä graffitit kertoivat minun paluusta ja pelastavasta voimasta. Osa yritti vetää ihmisiä kaduilta kellarinsa ja vajansa suojaan. He olettivat, että en siedä pienintäkään vääryyttä tai virhettä, jotka he olivat tehneet. Armeija keräsi ihmisiä kasaan, jotta heitä olisi helpompi kontrolloida. Sireeni viilsi ilman läpi, taivas oli musta painava kivi, ja sateen uhka oli todellinen. Vain Hän tiesi. He jotka seurasivat minua, odottivat jakoa hyviin ja pahoihin. En aikunut jakaa heitä kumpaankaan. He kaikki pelkäsivät kadotusta. Näin hennon tuulen kannattelevan värityskirjan sivuja parvekkeen alapuolella. ”Hän ei tiedä millaista on syntyä pimeydestä tai kuolla jonkin puolesta.” Aloitin puheeni heille, toivoen saavani jonkinlaisen otteen tilanteesta. Otin askeleen eteenpäin ja annoin käteni liukua kaiteella. ”Kun saavuin, katselin parvekkeelta miestä, joka istui sohvalla ja oli tyytyväinen olotilaansa. Tyytyväisenä elämäänsä. Kukaan ei huomannut hänen hymyään, kun hän katseli lapsiaan, jotka nautiskelivat lauantaiaamusta hänen kainalossa. Se kertoi kaiken oleellisen. He katselivat yhdessä, perheenä, merkityksetöntä värityskirjan täyttämistä. Sillä hetkellä se merkitsi heille kaikkea. Maailmankaikkeus unohtaa meidät. Me emme jää edes aaveiksi vaeltamaan maan päälle. Ei edes tämä ilmeisen hyvä mies, hyvä isä, voi pelastautua tuomiolta. Olen päättänyt muuttaa tulevaisuutta tämän suhteen.” He eivät osanneet sanoa mitään. He eivät tieneet mitä odottaa.

”Oletko päättänyt sovittaa syntisi?” Isä sanoi hiljaisella äänellä ja nyökkäsi kohti ristiä. ”Jos teet sen, voit pelastaa meidät muut.” Lähetysaarnaja tiesi Isän ajatukset. ”Älä kuvittelekaan”, hän sanoi äänellä, jota ei voinut sivuuttaa. Nostin ristiä ja katselin käsissäni olevaa raskasta kauneutta, terävyyttä. Kuinka katoavainen se olikaan kuten koko ihmiskunta. ”Et kai aio...” Hetken näytti kuin Lähetysaarnajan kasvot olisivat olleet kalpeat, vaaleanpunaiset. Epätoivoiset. ”...rikkoo sopimustamme?” Epäily oli väärä. Lähetysaarnaja nosti kätensä olkapäälleni kuin lohduttaakseen, mutta puristus oli liian kova ollakseen sitä. ”En halua sinua kadotukseen. Yksi ei riitä minulle. Mutta jos sen teet, kipu on vain varjo tuskasta jonka tulet kokemaan.” ”Miten luulette maailmankaikkeuden päättyvän?” Sanoin heille. ”Tee se”, Isä sanoi. ”Se on oikein.” Katsoin alhaalla levottomana vellovaa ihmismerta. En kaivannut palvontaa, valtaa tai kontrollia. Kuulin kuiskuttelua. Levotonta liikehdintää. Mies selvitti kurkkuaan. ”Minä olen lähde. Tuloon valkeus”, sanoin ja otin kaksin käsin rististä kiinni ja asetin sen terän rintani kohdalle. ”Silloin kun koette suurinta kärsimystä, teillä on syy elää. Kun koette suurinta rikkautta, teillä on syy antaa.” ”Ei!” Lähetysaarnaja huudahti otti nopean harppauksen, pistin käden Isän suun päälle ja veti hänet taustalle, niin etteivät ihmiset nähneet mitä tapahtuu. He kohahtivat, huusivat ja ajatukseni harhautuivat aikeistani. Näytin heille lepyttäviä kädenliikkeitä. Armeija osoitti myös mielipiteensä. ”Mitä siellä tapahtuu?” Komentaja huusi. ”Näyttäkää kadonnut mies heti!” Lähetysaarnaja piti kauhuissaan olevaa Isää kuristusotteessaan, pisti etusormensa suunsa eteen ja katsoi minua merkityksellisesti. Tiesin mitä hän aikoi. ”Älä”, huudahdin hänelle käheällä äänellä. Hän väänsi hitaasti, ja Isän niska napsahti kuin hauras oksa. Hän poisti yhden esteen tieltään. Lähetysaarnaja nosti isän pystyyn. Sekä armeija, että ihmiset rauhoittuivat hieman nähdessään hänet. ”Hän pyörtyi järkytyksestä”, Lähetysaarnaja vastasi voimakkaalla äänellä, katsoi minuun ja laske Isän

maahan. "Et varmasti halua tehdä lisää mitään äkkinäisiä päätöksiä?" Hän sanoi rauhallisella äänellä. Yritin pitää kyöneleet poissa. Väen joukosta mies oli kiivennyt puuhun saadakseen näkyvyyttä ja huusi epäilyksiään minun henkilöllisyydestä. "Et ole tehnyt yhtäkään ihmettä!" Mies huusi. "Miksi meidän pitäisi uskoa sinua?" "Miksi hänen pitäisi todistaa kenellekään yhtään mitään?" Nainen nousi haastamaan. Huokaisin syvään. "Sen sijaan että palvoisitte minua vapahtajana tai vihaisitte vääränä profeettana", minä sanoin. "Ettekö te voi nähdä minua vain ihmisenä? Teidän kaltainen, joka vain ohjaa parempaan elämään." Tuskainen miehen huuto halkaisi tiukalle pingottuneen hetken. Annoin katseeni kiertää väkijoukossa paikallistaakseni äänilähteen. Kadunkulmalla oli t-paidassaan ja farkuissaan arkisen näköinen nuorimies, joka kantoi jotakin mustaa. Se oli kivääri ja hän näytti valmistelevan sitä toimintakuntoon. Huomioni kiinnittyi häneen lopullisesti, kun hän nosti kiväärin minua kohti. Tunnistin miehen. Hän oli tappanut äitini. Hän oli ollut vierelläni koko tämän ajan. Yksi lapsistani. En kuitenkaan pelännyt, ja osasin odottaa mitä tahansa keneltä tahansa. Mies laski aseensa ja näytti hätäntyneeltä. Hän nosti aseensa uudelleen. "Mikä hätänä lapseni?" Sanoin kuuluvalla äänellä. "Laske aseesi. Laske aseesi nyt", armeijan komentaja sanoi painokkaasti. Heidän huomionsa siirtyi nopeasti kaikkiin uhkaavasti käyttäytyneisiin. Nuorimies oli tähtäimessä. "Todista kaikille kuka väität olevasi. Juuri ihmeet tekivät hänestä vapahtajan. Sinä et ole tehnyt mitään", nuorimies huusi itkuisella äänellään ja näytti puristavan liipaisimesta tyhjät pois. Hän varmasti tunsu itsensä petetyksi. "Seurasin sinua." Parvekkeen ovi avautui ja nainen astui ulos. Vaatteet olivat yhä veriset, mutta hänen jalat kantoivat ja sydän löi. Äiti käveli vierelleni, kuin todisteeksi ihmeestä. Hän asetti kätensä ja päänsä olkapäälleni ja minä koskin hänen kättään osoittaakseni, että hän oli lihaa ja verta. "Eih... ", mies parahti epäuskosta, hellitti hieman aseesta, mutta tiukensi jälleen otetta aivan kuin olisi muistanut todellisen tehtävänsä. "Sinä et ole Jeesus Kristus!" "Olen pahoillani, että ajattelet noin." "Tämä on jokin temppu." hänen äänensä murtui hiljalleen, mutta piti minut kuitenkin tähtäimessä. "Sinä et ole... " "Haluatko laskea aseesi?" "Laske aseesi. Nyt!" Komentaja käski vieläkin painokkaammalla äänellä. Hän nosti kätensä merkiksi tarkka-ampujille. Armeija halusi saada minut alas. Selusta oli turvattu, ja valmiina ohjaamaan ihmismassaa, jos he päihtyisivät joukkomentaaliteetista. Kaoottiset tilanteet olivat järjelle useimmiten liian haastavia. "Et ole... ", nuorimies nyyhkytti. Hän näytti hämmentyneeltä. Turhautunut ja vailla tarkoitusta. Hän painoi liipaisinta, jossa ei ollut enää tyhjää jäljellä. Komentaja laski kätensä nopealla liikkeellä. Pimeys.